

lene. Dette er fundet bedst stemmende med de Regler, der gælder for beslægtede Omraader, hvor der er Tale om Tilbagekaldelse af Autorisationer og lign., som enhver har Ret til, naar visse nærmere Betingelser er opfyldt.

De særlige Overgangsregler for Personer, der ved Lovforslagets Fremsættelse driver Virksomhed som Kørelærer, er flyttet til Lovforslagets § 3.

Til § 2.

Denne Bestemmelse, der med enkelte mindre Ændringer er enslydende med § 69 i Færdselsudvalgets Lovudkast, medfører en ret betydelig Udvidelse af den nugældende Regel i Motorlovens § 36, der alene bestemmer, at Taksten for Motorvogne, som søger Hyre paa offentlig Gade, Vej eller Plads eller paa dertil af Politiet anviste Holdepladser — altsaa Drosker — fastsættes af det kommunale Raad efter Forhandling med Politiet. Ved Siden heraf findes der dog allerede i adskillige Politivedtægter Bestemmelse om, at Politiet og Kommunalbestyrelsen ogsaa kan fastsætte Antallet af saadanne Drosker. Den afgørende Udvidelse ligger derfor i Forslagets Bestemmelse om, at disse Beføjelser ikke alene tilkommer Myndighederne med Hensyn til Drosker, men med Hensyn til alle Køretøjer, der godkendes til erhvervsmæssig Personbefordring.

Som Begrundelse for den foreslaaede Ændring var i Færdselsudvalgets Betænkning anført følgende:

„Erfaringerne fra det offentlige Droskevæsen har vist, at de faste Rammer, der er skabt for Droskekørselen de Steder, hvor Politi og Kommunalbestyrelse har fastsat Antallet af Drosker, i høj Grad har lettet Myndighedernes Bestræbelser for at indføre betryggende Forhold indenfor den erhvervsmæssige Personbefordring, baade med Hensyn til Materiel og Førere. Ganske vist gælder ogsaa for anden erhvervsmæssig Personbefordring end Droskekørsel vidtgaaende Krav i Henseende til Køretøjernes Stand og til Førernes Kørefærdighed og Paalidelighed iøvrigt, jfr. § 51 og §§ 62—63 i Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 192 af 30. Juni 1932, men det har til Tider frembudt ikke ringe Vanskelighed at skaffe disse Krav effektivt overholdt. Dette skyldes i væsentlig Grad, at der indenfor den Kreds af Personer, der driver Lillebilkørsel findes et til Tider endog betydeligt Antal baade af Vognejere og Førere, for hvem Kørselen ikke er et fast og stadigt Erhverv,

men som enten optager denne Virksomhed som en tilfældig Indtægtsmulighed, hyppigt i et kort Tidsrum, indtil de igen af den ene eller den anden Grund maa opgive Kørselen, eller som driver erhvervsmæssig Personbefordring som lejlighedsvis Bibeskæftigelse ved Siden af et andet Erhverv. Dette Forhold er traadt særlig tydeligt frem i Perioder, hvor Forholdene paa Bilmarkedet har muliggjort Anskaffelse af Motorvogne paa særlig lempelige Vilkaar med ganske ringe eller undertiden endog slet ingen Udbetaling.

Det behøver formentlig ikke nærmere Paavisning, at den Omstændighed, at Lillebilkørselen i ikke ganske ringe Omfang varetages af Personer, som ikke har denne ret krævende Virksomhed som fast Erhverv og derfor ej heller den deraf betingede Interesse i korrekt og hensynsfuld Optræden overfor Publikum og forsvarlig Vedligeholdelse af og Kørsel med de af dem benyttede Vogne, hverken byder fuldt betryggende Forhold for det Publikum, der benytter Lillebilerne, eller for Færdselssikkerheden i det hele taget.

Udkastets Forslag, hvorefter Politiet og det kommunale Raad kan fastsætte Antallet ogsaa af Lillebiler m. v., er ikke saa vidtgaaende som tilsvarende Bestemmelser i Norge, Sverige og Tyskland, men vil efter Udvalgets Opfattelse være tilstrækkeligt til at imødegaa de ovenfor nævnte Ulemper ved den bestaaende Ordning. Der vil ved en Begrænsning i Antallet skabes en fast Kreds af Vognmænd og Chauffører, som baade vil have personlig Interesse i og Mulighed for fuldtud at opfylde de Krav til dette Erhverv, som Hensynet til Færdselssikkerheden dikterer, ligesom den indbyrdes fagmæssige Kontrol, der altid vil opstaa i Virksomheder med faste Rammer, vil kunne virke til Fremme af god Orden og større Sikkerhed paa dette for Befolkningen saa vigtige Omraade. For at have Sikkerhed for, at en saadan Begrænsning ikke skal føre til, at Lillebilerne udnytter den derved skabte faktiske Monopolstilling til at fastsætte urimelig høje Takster, er Stk. 2 affattet saaledes, at det kommunale Raad efter Forhandling med Politiet ogsaa kan fastsætte Takster for Kørsel med Motorvogne, der ikke maa søge Hyre paa Gade, Vej eller Plads.

Stk. 3 giver udtrykkelig Hjemmel til at foreskrive, at der i Motorvogne, der benyttes til erhvervsmæssig Personbefordring, skal findes et særligt Kort eller lignende. I § 63 i den nugældende Bekendtgørelse Nr. 192 af 30. Juni 1932 om Motor-